

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/188/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612205670
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3612205670.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa W., s.r.o., so sídlom A., W. XX, J.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou H. W., s.r.o. so sídlom A., X. 4, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 12. septembra 2014, č.k. 6C/112/2012-74 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrhy navrhovateľa, pôvodne podané pod sp. zn. 6C/112/2012 a 6C/118/2012 a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Súd prvého stupňa uznesením zo dňa 28.03.2014 č.k. 6C/112/2012-37 spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 6C/112/2012 a sp. zn. 6C/118/2012. Uviedol, že navrhovateľ sa jednotlivými návrhmi na začatie konania domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Partizánske, nakoľko nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil poukazom na § 41 ods. 2 písm. d), § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 bod 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Súd prvého stupňa zo spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/19/2010 (vec 6C/112/2012) zistil, že súdny exekútor podal dňa 19.01.2010 na tamojší súd žiadosť o udelenie poverenia. Dňa 21.01.2010 exekučný súd vyzval splnomocneného zástupcu oprávneného, aby súdu doložil zmluvu o úvere uzatvorenú medzi oprávneným a povinným za účelom posúdenia návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Oprávnený výzve vyhovel podaním došlým dňa 16.02.2010. Uznesením č. k. 4Er/19/2010-12 zo dňa 17.02.2010 pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti o vymoženie úroku z omeškania nad 9% ročne zo sumy 639,58 € zamietol v tejto časti aj uznesením č. k. 4Er/19/2010-16 dňa 14.04.2010 exekúciu zastavil. Pod č. k. 4Er/19/2010-13 dňa 17.02.2010 žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovel. Uznesením 4Er/19/2010-26 zo dňa 23.09.2011, právoplatným dňa 09.05.2012 bolo exekučné konanie podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní zastavené. Súd prvého stupňa zo spisu tamojšieho súdu sp. zn. 4Er/509/2009 (vec 6C/118/2012) zistil, že súdny exekútor podal dňa 23.12.2009 na tamojší súd žiadosť o udelenie poverenia. Dňa 30.12.2009 exekučný súd vyzval splnomocneného zástupcu oprávneného, aby súdu doložil zmluvu o úvere uzatvorenú medzi oprávneným a povinným za účelom posúdenia návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Oprávnený výzve

vyhoveli podaním došlým dňa 20.01.2010. Uznesením č. k. 4Er/509/2009-11 zo dňa 27.01.2010 pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti o vymoženie úroku z omeškania nad 5% ročne zo sumy 1598,59 € zamietol v tejto časti aj uznesením č. k. 4Er/509/2009-17 zo 19.03.2010 exekúciu zastavil. Pod č. k. 4Er/509/2009-13 zo 27.01.2010 žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovel. Uznesením č. k. 4Er/509/2009-34 zo dňa 23.09.2011, právoplatným dňa 10.04.2012 bolo exekučné konanie podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní zastavené. Z úradnej činnosti súdu prvého stupňa bolo zistené, že v predmetných exekučných konaniach oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní týkajúce sa postupu súdu v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Po spojení na spoločné konanie sa vedie o všetkých hore uvedených návrhoch navrhovateľa spoločné konanie pod spisovou značkou sp. zn. 6C/112/2012. Súd prvého stupňa na podklade vykonaného dokazovania, po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že návrhy navrhovateľa vo všetkých spojených veciach nie sú dôvodné. Uviedol, že na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci sa vyžaduje, aby bolo vydané nezákonné rozhodnutie, respektíve aby došlo k nesprávnemu úradnému postupu, aby poškodenému vznikla škoda a aby bola daná príčinná súvislosť medzi rozhodnutím alebo postupom a vznikom škody. Ak nie je daná čo i len jedna z uvedených podmienok, nevzniká nárok na náhradu škody proti štátu. Súd prvého stupňa v posudzovaných veciach dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by došlo v konaní exekučného súdu k nesprávnemu úradnému postupu alebo že by boli vydané v ním uvedených exekučných veciach nezákonné rozhodnutia. Navrhovateľ tak nepreukázal základ ním uplatneného nároku. Navrhovateľ v obsahu návrhu tvrdil, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný a nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia v 15-dňovej lehote. Súd prvého stupňa poukázal na zavádzajúce tvrdenia navrhovateľa o dobe rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom navrhovateľ uvádza vo veci 4Er/19/2010 dobu viac ako 163 dní, pričom v skutočnosti súd rozhodol od podania žiadosti dňa 19.01.2010, dňa 17.02.2010 teda o 28 dní, a vo veci 4Er/509/2009 od podania žiadosti dňa 23.12.2009, dňa 27.01.2010 teda o 35 dní nebol ako uvádza navrhovateľ nečinný viac ako 195 dní, ide tak o zavádzajúce ničím nepreukázané tvrdenia o dobe nečinnosti súdu. Ďalej uviedol, že i napriek tomu, že v jednotlivých exekučných veciach, ktoré sú v odôvodnení rozsudku oboznámené, exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty, nemožno v tejto skutočnosti vidieť nesprávny úradný postup, ktorým by bola navrhovateľovi spôsobená škoda. Lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorá mala byť podľa navrhovateľa postupom súdu porušená, je 15 dní a začína plynúť odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdu. Pokiaľ ide o vytýkaný nesprávny úradný postup v preskúmaní práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, súd prvého stupňa poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekučný súd ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulité - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Vo všetkých posudzovaných veciach exekučný súd v uvedenej lehote vykonal úkon smerujúci k rozhodnutiu o predmete konania - vyzval oprávneného na predloženie listiny, ktorej preskúmanie bolo nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti vydania exekučného titulu. K nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu (k spôsobeniu zbytočných prietahov) v uvedených veciach teda nemohlo dôjsť. Vo všetkých uvedených exekučných veciach exekučný súd konal bezodkladne, bez prietahov a o žiadostiach súdneho exekútora rozhodol včas, pretože po splnení súdom uložených povinností oprávneným súd bezodkladne rozhodol o predmete konania. Navrhovateľ teda v konaní nepreukázal, že by v uvedených exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Partizánske došlo

k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu súdu, a teda v tejto časti nepreukázal základ svojho nároku. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že Ústavný súd vyslovil právny názor, že pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (obdobne aj pojem v primeranej lehote obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na ustanovené lehoty v zákone na vykonanie toho ktorého úkonu súdu, alebo iného štátneho orgánu. Pri posúdení, či došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy, ústavný súd na takého lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nemožno preto bez ďalšieho vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (rozhodnutia Ústavného súdu SR I.ÚS 86/02, IV.ÚS 440/2012). Exekučný súd vyzval oprávneného k doplneniu podania súdneho exekútora, z tohto dôvodu nebolo objektívne možné zachovať zákonnú lehotu na rozhodnutie o predmetnom návrhu, pričom na úkor zákonnej lehoty nemožno vydať rozhodnutie bez náležitého zadováženia podkladov pre rozhodnutie a oboznámenia sa s nimi, teda bez náležitého zistenia skutkového stavu, ktorý je predpokladom vydania zákonného rozhodnutia. Súd prvého stupňa tiež uviedol, že aj novelizáciou Exekučného poriadku účinnou od 01.06.2011, sa súdnou praxou rozhodcovské rozsudky považovali za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, čomu zodpovedala aj argumentácia odvolacích súdov a nakoniec i dôvodové správy k novelám, ktoré novelizovali Exekučný poriadok. Ak sa do zákonnej formulácie exekučného titulu vložili slová "rozhodnutí rozhodcovských súdov", išlo len o explicitnejšie ujasnenie litery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia, ako správne uviedol odporca vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu. Argumentácia navrhovateľa spočívajúca v tom, že do 01.06.2011 nebolo možné považovať za exekučné tituly podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku rozhodcovské rozsudky a na ne sa nevzťahovalo vyňatie lehoty na udelenie poverenia, je mylná. Súd prvého stupňa zastáva tiež názor, že 15-dňová lehota sa vzťahovala vždy len na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom. Následne je osobitne upravená situácia, keď súd takýto rozpor zistí a je povinný rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. Keby bol zámer zákonodarcu pod zákonnú 15-dňovú lehotu vsunúť obidve procesné situácie, nebola by osobitne upravovaná situácia pri zistení rozporu napríklad exekučného titulu so zákonom. Keďže navrhovateľ ani len sčasti nepreukázal základ uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy (nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu ani vydanie nezákonného rozhodnutia), súd prvého stupňa jeho návrhy zamietol, pričom výškou uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy sa už nezaoberal. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Odporca bol v konaní plne úspešný, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti neúspešnému navrhovateľovi. Keďže odporca trovy konania nevyčísľil, súd prvého stupňa o nich rozhodol podľa § 151 ods. 2 O.s.p. podľa obsahu spisu. Zo spisu vznik a výška trov konania odporcu nevyplývala, preto mu súd prvého stupňa náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezvážil v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia

vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom o prednesoch vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný list. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Navrhovateľ tiež namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávacím odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a pre zdôraznenie správnosti uvádza:

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís súd prvého stupňa dospel sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci 6C/112/2012 (4Er/19/2010) na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 17.02.2010. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak podľa navrhovateľa došlo po uplynutí zákonom stanovenej 15 - dňovej lehoty (omeškanie viac ako 5 mesiacov).

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci 6C/118/2012 (4Er/509/2009) na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 27.01.2010. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak podľa navrhovateľa došlo po uplynutí zákonom stanovenej 15 - dňovej lehoty (omeškanie viac ako 6 mesiacov).

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ vo veci 4Er/19/2010 ako oprávnený podal prostredníctvom súdneho exekútora žiadosť o udelenie poverenia dňa 19.01.2010. Odvolací súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia bola podaná na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. č. k. SR 20551/09 zo dňa 30.11.2009. Uznesením č. k. 4Er/19/2010-12 zo dňa 17.02.2010 pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti o vymoženie úroku z omeškania nad 9% ročne zo sumy 639,58 € zamietol v tejto časti aj uznesením č. k. 4Er/19/2010-16 dňa 14.04.2010 exekúciu zastavil. Pod č. k. 4Er/19/2010-13 dňa 17.02.2010 žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovel. Od podania žiadosti o udelenie poverenia dňa 19.01.2010 do rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia dňa 17.02.2010 uplynula doba 28 dní.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ vo veci 4Er/509/2009 ako oprávnený podal prostredníctvom súdneho exekútora žiadosť o udelenie poverenia dňa 23.12.2009. Odvolací súd mal z obsahu spisového materiálu za preukázané, že žiadosť o udelenie poverenia bola podaná na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. č. k. SR 07602/09 zo dňa 19.08.2009. Uznesením č. k. 4Er/509/2009-11 zo dňa 27.01.2010 pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti o vymoženie úroku z omeškania nad 5% ročne zo sumy 1598,59 € zamietol v tejto časti aj uznesením č. k. 4Er/509/2009-17 zo 19.03.2010 exekúciu zastavil. Pod č.k. 4Er/509/2009-13 zo 27.01.2010 žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovel. Od podania žiadosti o udelenie poverenia dňa 23.12.2009 do rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia dňa 27.01.2010 uplynula doba 35 dní.

Z dikcie ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku vyplýva, že exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených, pričom oproti iným exekučným titulom, je v týchto prípadoch exekučný súd povinný preskúmať exekučné tituly aj z hľadiska rozhodnutia vo veci samej. Oprávnenie, ako aj povinnosť preskúmať rozhodcovský rozsudok vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, a aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ (napr. rozhodnutie z 06.10.2009 "Asturcom"). Odvolací súd uvádza, že postup exekučného súdu, ktorý rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 28 dní (4Er/19/2010) a v lehote 35 dní (4Er/509/2009) od podania žiadosti, nemožno charakterizovať ako prieťahy v súdnom konaní. V danom prípade tak nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu.

Zároveň odvolací súd uvádza, že čo sa týka postupu súdu v exekučnom konaní s poukazom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľov v Občianskom zákonníku, zákone o spotrebiteľských úveroch, je exekučný súd vždy ex offa povinný skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené a v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľské právo je pritom jedno z najdynamickejších sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva vrátane judikatúry Súdneho dvora EÚ, preto sa nemožno v žiadnom prípade stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že v prejednávanej veci sa nejednalo po právnej stránke o zložitú vec.

Taktiež odvolací súd zdôrazňuje, že čo sa týka nesprávneho úradného postupu v dôsledku prieťahov v exekučnom konaní, je nutné konštatovať, že existenciu zbytočných prieťahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Napriek tomu súd poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR (1ÚS 27/02, 1ÚS 197/03, 1ÚS 38/04), podľa ktorej dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej je aj zistenie, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V zmysle záverov Ústavného súdu potom možno konštatovať, že dobu od podania žiadosti o udelenie poverenia do rozhodnutia súdu o tejto žiadosti v oboch exekučných konaniach nemožno považovať za prieťahy v konaní, ktoré by mohli viesť k vzniku uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa, ani za rozhodnutie v lehote, ktorá by bola neprimeraná vo vzťahu k právu navrhovateľa na súdnu ochranu.

Preto odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z..

V nadväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ustanovenie § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Pokiaľ vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

K námietke navrhovateľa, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody, odvolací súd uvádza, že nakoľko nebola preukázaná jedna z podmienok vzniku zodpovednosti odporcu za škodu a to nesprávny úradný postup, nebolo potrebné skúmať splnenie ďalších podmienok a to vznik škody alebo majetkovej či nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody alebo majetkovej či nemajetkovej ujmy, nakoľko predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je splnenie všetkých troch základných predpokladov.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa (6C/112/2012) o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.10.2012 pod sp. zn. 17NcC/544/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Partizánske JUDr. A. M. nie je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí. Vec bola dňa 29.11.2013 pridelená náhodným výberom sudcovi Mgr. V. M.. Ako vyplýva z obsahu

spisu súdu prvého stupňa (6C/118/2012) o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.10.2012 pod sp. zn. 4NcC/540/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Partizánske JUDr. A. M. nie je vylúčená z prejednaní a rozhodovania vecí. Vec bola dňa 29.11.2013 pridelená náhodným výberom sudcovi Mgr. V. M.. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany navrhovateľa dospel k záveru, že na strane zákonného sudcu nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ho v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. Odvolací súd má teda za to, že ani zaujatosť sudcu rozhodujúceho vo veci, tvrdená navrhovateľom a uplatnená ako odvolací dôvod daná nie je. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z.. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p., hoci tak urobiť nemohol. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania a taktiež v uznesení, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, riadne v odôvodnení uviedol z akých dôvodov tento návrh navrhovateľa zamietol.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa, týkajúce sa skutočnosti, že navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytyčil na 12.09.2014, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Na predmetnom pojednávaní sa navrhovateľ zároveň mohol oboznámiť s obsahom vyjadrenia odporcu k návrhu na začatie konania, predmetného pojednávania sa však napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 4 v spojení s ust. § 151 ods. 3 O.s.p., kedy rozhodnutím súdu prvého stupňa vo veci samej nebolo rozhodnuté z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O.s.p., o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.